

[Grethe Philip.]

mune og stat og refusionsreglerne enklere og dermed lettere at administrere.

Vi finder det også rimeligt, at man forhøjer maksimumsgrænsen for hjælp efter forsorsloven ved også at kunne tage hensyn til pensionstillægget. Når vi for nylig vedtog indførelse af et pensionstillæg, var det jo for at støtte de svagest stillede pensionister, det vil sige de pensionister, som helt eller så godt som udelukkende skal leve af pensionen. De betragtninger, vi dengang anlagde, gælder lige så fuldt for forsorgsklientelet, og jeg finder det rigtigt, at vi følger bestemmelserne fra folke- og invalidepensionsloven op i forsorsloven.

Ifølge ministerens fremsættelsestale foreslås det principielt, at man ophører med at opkræve betaling for ophold på særfororgsinstitutionerne. I lovforslaget gøres der en række undtagelser: vedrørende personer over 60 år, vedrørende udlændinge og vedrørende patienter, der har ophold på institutioner for sindslidende. Jeg skal ikke kommentere disse undtagelser, der umiddelbart ser rimelige ud.

Derimod vil jeg gerne her eller måske snarere senere i udvalget have lejlighed til at høre lidt mere om, hvorledes den principielle bestemmelse om gratis ophold på særfororgsinstitutioner — det vil i realiteten sige bortfald af begrebet selvbetalere — skal forstås. Ministeren peger på, at det er en rimelig videreførelse af betalingsfriheden for særfororgspatienter under 18 år, og at indtægterne ved patienternes betaling til særfororgen er meget ringe og ikke står i noget rimeligt forhold til det administrative besvær.

Det lyder for så vidt yderst tiltalende nu at ophæve betalingen, men jeg kan ikke lade være med at gøre mig nogle tanker om, hvorvidt det alligevel altid vil føles helt rimeligt. I ændringen til § 70, stk. 2, sidste passus, foreslås det jo også, at socialministeren bemyndiges til at kunne fastsætte betalingstakster for personer under særfororgen, der oppebærer en ikke uvæsentlig

lønindtægt. Hvorledes tænker socialministeren denne bestemmelse administreret, og vedrører det kun den pågældendes egen lønindtægt eller også ægtefællens, og hvorfor skal betalingspligt begrænses til den gruppe, der har lønindtægt?

Det forekommer dog, at der på særfororgsinstitutioner er indlagt patienter, der har formue og en deraf flydende renteindtægt. Sammenlignet med andre, der deres handicap til trods klarer sig uden for institutionerne f. eks. hos familie, er patienter på særfororgsinstitutioner i økonomisk henseende betydelig bedre hjulpet af samfundet, og jeg kan derfor ikke lade være med at stille det spørgsmål: er det rimeligt, at de gamle eller patienterne på særfororgsinstitutionerne skal slippe for betaling, hvis de på grund af en betydelig formue sidder i gode økonomiske kår?

Det ville være af interesse til bedømmelse af dette spørgsmål at få oplyst, hvor store beløb der i øjeblikket indgår som betaling for særfororgspatienter, og hvor mange patienter der betaler. Det er jo muligt, at beløbene er så små og antallet af patienter så lille, at de administrative fordele kan begrunde den regel, der foreslås af ministeren, men jeg synes, det var rart at få en nærmere redegørelse for det.

Der er således et par ting, vi gerne vil have drøftet, men i øvrigt kan jeg på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Skræppenborg-Nielsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Gunhild Due, ikke kan være til stede i dag, skal jeg blot meddele, at vi i store træk ser med velvilje på lovforslaget. Vi vil gerne se nærmere på det i det udvalg, der bliver nedsat, og derefter komme med vore bemærkninger ved anden behandling.

Bækgaard: Da det foreliggende lovforslag betyder en ajourføring af forsorsloven i forhold til allerede gældende eller vedtagne love og samtidig tilstræber en vis forenk-